Odložený případ někdy ukrývá nečekané hrůzy

PROPAST SMRTI

David Lamb
Gabe Kemp
07980746029

SVĚTOVÝ #1 BESTSELLER

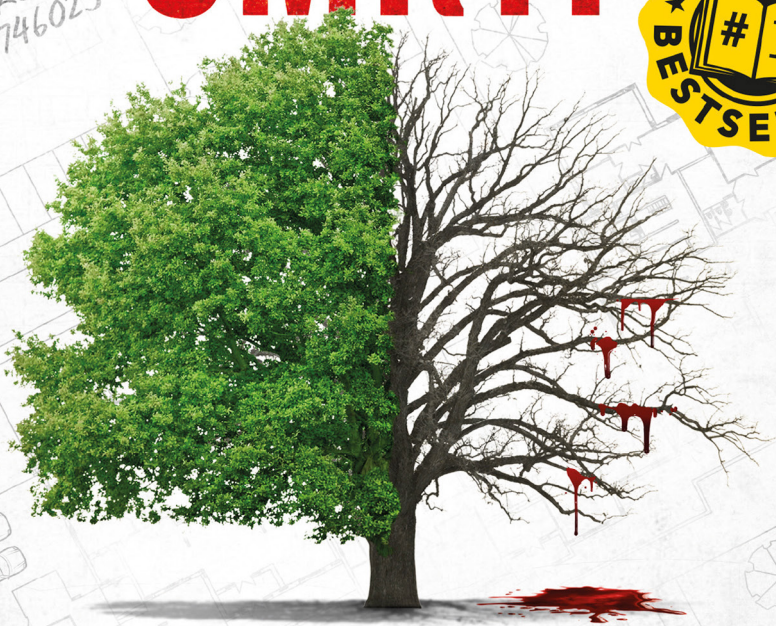

ROBERT BRYNDZA

Třetí případ Kate Marshallové

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

Robert Bryndza

PROPAST SMRTI

Odložený případ někdy ukrývá nečekané hrůzy

PROPAST SMRTI

David Lamb
Gabe Kemp
07980746029

SVĚTOVÝ #1 BESTSELLER

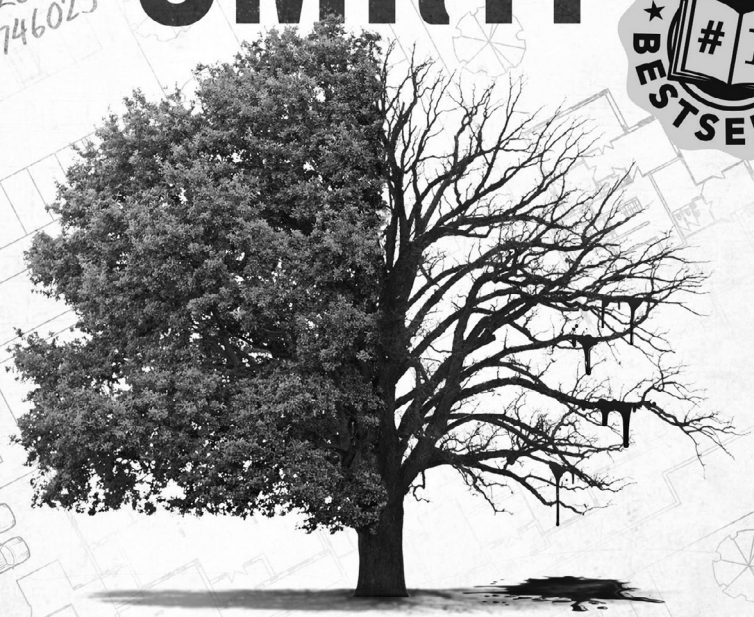

ROBERT BRYNDZA

Třetí případ Kate Marshallové

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy ***bude trestně stíháno.***

DARKNESS FALLS
Robert Bryndza

Text copyright © 2021 by Raven Street Ltd. All rights reserved.
Translation © Kateřina Elisová 2021
© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu *Darkness Falls*, vydaného nakladatelstvím Thomas & Mercer, Seattle v roce 2021, přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Petr Hůlek, Honewa

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021 jako svou 8299. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4613-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-4612-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-2899-0 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro babičku May

PROLOG

SOBOTA, 7. ZÁŘÍ 2002

Joanna Duncanová vyšla z kancelářské budovy a s hlavou skloněnou před deštěm přešla přes ulici. Muže, který ji sledoval z auta, napadlo, že je dobře, že prší. Když mají lidi sklopené hlavy a roztažené deštníky, vidí toho méně.

Joanna rychlým krokem mířila ke starému vícepodlažnímu parkovišti Deansgate. Měla drobnou postavu, vlnité, po ramena dlouhé blond vlasy a výrazné, téměř gnómické rysy, ale o ošklivosti nemohla být v jejím případě řeč. Oplývala zemitou krásou bohyně válečnice, oblečené v dlouhém černém kabátě a kovbojských botách z hnědé kůže. Muž počkal, až ho mine autobus, a pak se rozjel. Na okamžik ztratil Joannu z dohledu, protože autobus za sebou zanechal spršku špinavé vody. Zapnul stěrače. Byla kousek od autobusové zastávky, kde čekala řada lidí. V 17:40 se město pomalu uklidňovalo, obchody se připravovaly na zavíračku a lidi se chystali na cestu k domovům. Autobus dorazil na zastávku. Ve chvíli, kdy za ním Joanna přecházela, muž autobus zvýšenou rychlostí předjel a využil ho jako ochrannou clonu.

Šedivé parkoviště postavené ze škvárových bloků za pár měsíců zbourají a Joanna patřila mezi poslední, kteří tam ještě parkovali. Stálo blízko kanceláře, kde pracovala, a byla tvrdohlavá. Její tvrdohlavost muži pomohla zrealizovat jeho plán.

Když odbočil doprava do vjezdu na parkoviště, viděl, že Joanna právě míjí autobus. Rampa se stáčela a kroutila, takže po jízdě v kruzích dorazil do třetího patra s pocitem závratě. Joannin modrý Ford Sierra, zaparkovaný uprostřed prázdné řady, stál v podlaží zcela osaměle. Vnitřek parkoviště byl matně osvětlený a široké, neopracované průzory byly otevřené přírodním živlům. Stmívalo se a dovnitř dopadaly kapky deště, díky nimž už dříve vlhký beton ještě více ztmavl.

Muž zastavil v prostoru nalevo od výtahové šachty a schodiště. Výtahy nefungovaly, takže Joanna bude muset jít po schodech. Vypnul motor, vystoupil z auta a spěšně zamířil k jednomu z oken s výhledem na hlavní ulici. Viděl temeno její hlavy, když přecházela silnici ke vchodu na parkoviště. Rychle se vrátil ke svému autu, naklonil se dovnitř a otevřel kufr. Vytáhl malou tašku ze silného černého igelitu.

Byla rychlá, protože si sotva stačil igelitku připravit a už zaslechl od schodiště Joanniny kroky. Na okamžik ho zaplavila panika, takže se přinutil přemýšlet racionálně a rozhodně. Přemístil se ke schodišti. Jakmile Joanna vyšla, přehodil jí igelitku přes hlavu, strhnul ji dozadu a ucha tašky využil k tomu, aby jí igelit pevně obtočil kolem krku.

Joanna vykřikla, zavrávorala a upustila velkou kabelu, kterou nesla. Muž tašku utáhl ještě pevněji, takže igelit těsně přiléhal k její lebce a vyboulil se v místech, kde měla ústa a nos, jak se ze všech sil snažila dýchat.

Zároveň s taškou držel i její vlasy, ještě větší silou utáhl igelit a Joanna přiškrceně zasténala.

Průzory dovnitř zavanul chladný vítr a muž na obličeji ucítil spršku deště. Joanna se dávila, zmítala a pokoušela se silný igelit

protrhnout. Byl mnohem vyšší než ona, ale musel vynaložit veškeré úsilí, aby zůstal stát a neztratil rovnováhu.

Pokaždé ho udivilo, jak dlouho trvá, než se člověk udusí. Vůle žít byla pro televizní dramata příliš časově náročná. Po první minutě bezvýsledného drápání do hladkého igelitu, který měla přetažený přes hlavu, se Joanna začala chovat chytřeji. Zaútočila a dvě dobře mířené rány mu dopadly na žebra. Kopanci mířenému do rozkroku se dokázal vyhnout.

Potil se námahou. Jednou rukou pustil igelit a sevřel Joanně hrdlo. Zvedl ji z betonu do výšky, takže se z tašky stala oprátka, jež urychlila ženinu smrt.

Joanna kopala do prázdna a pak vydala příšerné, drnčivé zasténání, jako kdyby jí došly baterky. Naposledy sebou cukla, znehybněla a chvíli mu visela v rukou. Když uvolnil sevření, její tělo dopadlo na betonovou podlahu s nepříjemně dutým žuchnutím. Byl propocený a snažil se popadnout dech. Zakašlal a zvuk se po obrovském prázdném prostoru nepřirozeně rozléhal. Vícepodlažní parkoviště páchlo močí a vlhkem. Na kůži cítil studený vzduch. Rozhlédl se kolem sebe. Klekl si, igelit na ženině šíji zauzloval a tělo odtáhl ke svému autu, kde ho nechal ležet na zemi v mezeře mezi autem a vnější stěnou výtahové šachty. Otevřel kufr a její ochablé tělo zvedl. Jednu paži jí zasunul pod nohy a druhou do podpaží, takže vypadal spíš jako ženich, který přenáší svoji nevěstu přes práh. Položil ji na podlážku, zakryl ji dekou a zavřel kufr. Se zábleskem paniky si uvědomil, že její kabelka stále leží u schodiště. Popadl ji a vrátil se k autu. Uvnitř tašky našel Joannin notebook, zápisník a mobil. Zkontroloval výpis hovorů a zprávy, pak telefon vypnul a důkladně ho otřel hadříkem.

Přeběhl k jejímu autu a mobil pod něj hodil.

Další minutu strávil tím, že si baterkou svítil na místo, kde Joannu napadl. Pečlivě zkoumal, jestli něco neupustila, ale všude bylo čisto.

Nastoupil do auta a chvíli jen tiše seděl.

Co teď? Joanna musí zmizet. Její tělo. Její počítač. Veškeré stopy DNA se musejí rozplynout.

Dostal nápad. Bylo to odvážné a riskantní, ale pokud to vyjde… Nastartoval a vyrazil pryč.

1

O TŘINÁCT LET POZDĚJI
ÚTERÝ, 5. KVĚTNA 2015

„Kolik to bude stát?“ zeptala se Kate Marshallová a sledovala Dereka, postaršího údržbáře, jak pomalu přeměřuje rozbitý okenní rám. Stáli vedle hliníkového karavanu Airstream z roku 1950 a dopolední slunce se odráželo od zaoblené hrany jeho střechy. Kate přimhouřila oči a nasadila si sluneční brýle.

„Bavíme se o *kulatých* oknech,“ opáčil Derek výrazným cornwallským přízvukem a svinovacím metrem poklepal o rám. „Oprava je drahá.“

„Kolik?“

Derek se odmlčel a mezi rty nasál vzduch. Zdálo se, že na jakoukoli otázku není schopný odpovědět bez nesnesitelně dlouhé pauzy. V puse si protočil vrchní část zubní protézy. „Pět set.“

„Myře jste za opravu jednoho z těch kulatých oken účtoval dvě stě,“ poznamenala Kate.

„Měla těžký období. S tou rakovinou. A kruhové sklo představuje pro sklenáře mnohem víc práce. A ke sklu je ještě připevněná klička.“

Myra a Kate se spřátelily před devíti lety a postupem času se velmi sblížily. Myra umřela před osmnácti měsíci a její konec byl náhlý a bolestný.

„Oceňuju, že jste Myře pomohl, ale pět set liber je moc. Můžu si najít někoho jiného."

Derek si v puse znovu převalil protézu a mezi rty se mu mihly růžové okraje umělých dásní. Kate si sundala brýle, dívala se mu do očí a nehodlala odvrátit pohled.

„Potrvá to tejden, s tím speciálně vyříznutým sklem a tím vším, ale řekněme takových dvě stě padesát."

„Děkuju vám."

Derek zvedl tašku s nářadím a společně zamířili k cestě po příkrém svahu, na kterém stály karavany. Na stráni se nacházelo osm úhledně rozmístěných statických karavanů všech možných stylů, od moderního plastového bílé barvy až po romskou maringotku s vybledlým červeným a zeleným nátěrem. Karavany si pronajímali lidé, kteří přijeli na turistickou nebo surfařskou dovolenou, každý měl dvě ložnice a kuchyňku a některé novější i vlastní koupelnu. Kemp se na stupnici různých ubytovacích zařízení řadil k těm slabším, ale oblíbili si ho především surfaři, protože pro ně představoval levné ubytování, odkud během chvíle sešli na pláž s přístupem k možná nejlepším vlnám z celé oblasti Devonu a Cornwallu. Sezona začne za týden a podle všeho konečně dorazilo jaro. Okolní stromy byly obsypané listím a jasná obloha měla modrou barvu.

Když došli k několika betonovým schodům, které vedly k silnici, Kate nabídla Derekovi paži, aby se o ni opřel, ale s úšklebkem ji ignoroval. Pomalu sestoupili k jeho zaparkovanému autu. Otevřel kufr

a naložil tašku s nářadím. Podíval se na Kate a provrtával ji svýma vodnatýma modrýma očima.

„Vsadím se, že to byl šok, když vám Myra odkázala svůj dům a podnik."

„Ano."

„A syn nedostal nic…" poznamenal nesouhlasným tónem a zakroutil hlavou. „Vím, že k sobě neměli moc blízko, ale já vždycky říkám, že krev je hustší než voda."

Kate překvapilo, že jí přítelkyně odkázala všechno. Myřina poslední vůle pěkně rozčílila jejího syna a jeho manželku a vyvolala spousty drbů a uštěpačných poznámek.

„Moje číslo máte. Dejte mi vědět, až bude to sklo hotové," řekla Kate, která v rozhovoru nechtěla pokračovat.

Derek vypadal otráveně, že z Kate už nic nevypáčí.

Stroze přikývl. Nasedl do auta, odjel a nechal Kate v oblaku černého kouře.

Zakašlala a otřela si oči a pak zaslechla tiché zvonění svého mobilu. Spěchala přes cestu k nízké, obdélníkové budově. V přízemí byl obchod s kempingovou výbavou, po zimě stále ještě zabedněný. Kate vyšla po krátkém schodišti ze strany domu do patra a vstoupila do malého bytu, kde dříve žila Myra a který nyní používala jako kancelář.

Celou zadní stěnu domu tvořila řada oken s výhledem na pláž. Příliv skončil a zanechal za sebou odhalené černé kameny pokryté řasami. Na pravé straně vyčnívaly útesy lemující zátoku, za níž se rozprostíralo univerzitní městečko Ashdean, které Kate v jasném, slunečném dni dobře viděla. Jakmile došla ke stolu, telefon přestal zvonit.

Zmeškaný hovor byl z pevné linky s předvolbou, kterou neznala. Právě když se chystala zavolat zpátky, na displeji se objevila ikonka hlasové zprávy. Poslechla si ji. Hlas patřil starší ženě s cornwallským přízvukem, která mluvila váhavým, nervózním staccatem.

„Dobrý den… vaše číslo jsem našla na internetu… viděla jsem, že jste si právě založila vlastní detektivní kancelář… Jmenuju se Bev Ellisová a volám kvůli své dceři, Joanně Duncanové. Pracovala jako novinářka a ztratila se… skoro před třinácti lety… Prostě zmizela. Policie nikdy nezjistila, co se jí přihodilo. Ale zmizela. Neutekla nebo něco podobného… Po všech stránkách se jí dařilo. Chci si najmout soukromého detektiva, který by vypátral, co se jí stalo. Co se stalo s jejím tělem…“ Po těchto slovech se ženin hlas zlomil. Zhluboka se nadechla a hlasitě polkla. „Prosím, ozvěte se mi.“

Kate si zprávu znovu přehrála. Soudě podle jejího hlasu, ženu očividně stálo hodně odvahy, aby zvedla telefon. Kate otevřela svůj notebook, aby si případ vygooglila, ale zaváhala. Měla by té ženě hned zavolat. V nedalekém Exeteru fungovaly dvě další, dobře zavedené detektivní agentury s profesionálními webovými stránkami a kancelářemi, které žena také mohla oslovit.

Když Bev zvedla telefon, hlas se jí stále ještě chvěl. Kate se omluvila, že její hovor nestihla přijmout, a vyslovila jí soustrast se ztrátou dcery.

„Děkuju vám,“ řekla Bev.

„Bydlíte někde poblíž?“ zeptala se Kate a zároveň do vyhledávače napsala *pohřešovaná Joanna Duncanová*.

„Žijeme v Salcombe. Asi hodinu cesty.“

„Salcombe je moc hezké město," poznamenala Kate a rychle pročítala výsledky, které se objevily na obrazovce. Ve dvou článcích ve *West Country News* ze září 2002 se psalo:

ZNIČENÁ MATKA MÍSTNÍ NOVINÁŘKY JOANNY DUNCANOVÉ PROSÍ O POMOC VŠECHNY, KDO SE STALI SVĚDKY ZMIZENÍ JEJÍ DCERY V BLÍZKOSTI CENTRA EXETERU.

KAM JO ODEŠLA? NA PARKOVIŠTI DEANSGATE SE U OPUŠTĚNÉHO AUTA NAŠEL TELEFON.

Titulek článku v novinách *The Sun* hlásal:

NOVINÁŘKA Z WEST COUNTRY ZMIZELA.

„Žiju se svým partnerem Billem," navázala Bev. „Jsme spolu už dlouho, ale přestěhovala jsem se k němu až nedávno. Dříve jsem bydlela na sídlišti na okraji Exeteru… Je to velký rozdíl."

Kateinu pozornost upoutal další titulek, tentokrát z 1. prosince 2002, který potvrzoval, že se Joanna pohřešuje už téměř tři měsíce.

Skoro ve všech článcích použili stejnou fotografii, na které Joanna Duncanová stála na pláži s dokonalým bílým pískem pod nohama a modrou oblohou nad hlavou. Měla jasně modré oči, vysoké lícní kosti, výrazný nos a mírně křivé přední zuby. Usmívala se. Za levé ucho si zastrčila velký červený karafiát a v ruce držela půlku kokosového ořechu s koktejlovým deštníčkem.

„Říkala jste, že Joanna byla novinářka?" zeptala se Kate.

„Ano. Psala pro *West Country News*. Měla před sebou zářnou budoucnost. Chtěla se přestěhovat do Londýna a pracovat pro některé z bulvárních novin. Svoji práci milovala. Byla čerstvě vdaná. Joanna a její manžel Fred chtěli děti… Zmizela v sobotu sedmého září. Kolem půl šesté odešla z kanceláře v Exeteru. Jeden z kolegů ji viděl odcházet. Vzdálenost mezi redakcí novin a vícepodlažním parkovištěm není ani pět set metrů, ale někde cestou se něco stalo. Jako by se vypařila… Na parkovišti jsme našli její auto, pod kterým ležel její mobil. Policie nezjistila vůbec nic. Neměli žádné podezřelé. Skoro třináct let dělali bůhvíco a minulý týden volali, aby mi oznámili, že po dvanácti letech případ odkládají. Vzdali to a přestali Jo hledat. Musím zjistit, co se jí stalo. Vím, že je pravděpodobně mrtvá, ale chci ji najít a dopřát jí řádný odpočinek. Četla jsem o vás článek v *National Geographic*, jak jste našla tělo té mladé ženy, která se pohřešovala dvacet let… Pak jsem si vás našla na Googlu a viděla jsem, že jste si právě založila vlastní detektivní kancelář. Je to tak?“

„Ano,“ přitakala Kate.

„Líbí se mi, že jste žena. Spoustu let jsem jednala s policisty, kteří se ke mně chovali povýšeně nebo blahosklonně,“ pokračovala Bev důrazně hlasem plným vzdoru. „Mohly bychom se setkat? Můžu za vámi přijet do kanceláře.“

Kate se po „kanceláři“ rozhlédla. Prostor, který využívali, býval Myřiným obývacím pokojem. Na podlaze stále ležel starý vzorovaný koberec ze sedmdesátých let a rozkládací jídelní stůl jim sloužil jako pracovní. Podél stěny stály láhve s dezinfekčním prostředkem na toalety a balíky s papírovými utěrkami do karavanového kempu. Na ohromné korkové nástěnce byla v horní části připíchnutá cedulka